

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΝ

(*Αφιερώνεται τῷ κυρίῳ Ψυχάρῃ.)

Δὲν εἶναι γλῶσσα τοῦ Λαοῦ ἢ γλῶσσα ἢ δική σου·
—Ποτέ του δὲν ὠμίλησε μὲ τὴ γραμματική σου!
Τὸ πνεῦμα ποῦχες μιά φορά μέσα σ'αὐτὴ τὸ χάνεις·
Κοντεύεις σὰν τὸν ἄγγελο τὸν κάλαμο νὰ πιάνεις.

Δὲν εἶν' αὐτὴ δημοτική, ἀλλ' εἶναι πριόνι, ὅπου,
Μονότονα κι' ἀλύπητα σχίζει τ'αὐτιά τ'ἀνθρώπου.
Τοῦ κάκου εἰς τοὺς στίχους σου πολλές φορὲς κτυπάται
Γλῶσσα καὶ πνεῦμα· πάντοτε τὸ πνεῦμά σου νικάται.
Τὸ πνίγουν φράσεις βάνουσαι καὶ ἀηδεῖς πολλακίς
Καὶ γράφεις σὰν νὰ ἄμιλῃ κανεὶς Δημητρακάκης.

Κρίμα, στὴν ἐξυπνάδα σου τὴν περασμένη, κρίμα·
'Ο Δηλιγιάννης, σὰν μιλῇ, στὸ δύστυχο τὸ Βῆμα,
Χωρὶς σου μιάδα ν' ἢ μ'αὐτὴν, πεθαίλωμε, ἀλήθεια,
Πλὴν κὰν δὲν γράφει ποίησιν· μὰς λέγει παραμύθια....
"Ἐπειτα καὶ τὴ σκοτεινὴ διαβάζωμε Πρωΐα·
Καὶ κάπως ἐσυνείθησε τ'αὐτὶ στὴν ἀηθία.

Πλὴν τοῦ ποτὲ Πρωθυπουργοῦ, θαρρῶ, ἢ μοῦσ' ἀπέχει
Καὶ δὲν σὲ συγχωρεῖ τ'αὐτί... καὶ τὸ αὐτὶ προσέχει·
"Ἐχει καρδιά· καὶ θὰ εἶπῃ καρδιὰ φιλοκαλία·
"Αὐ εἶχες πνεῦμα ἔπρεπε νὰ ἔχης κι' ἀρμονία.
'Αλήθεια, εἰς τοὺς στίχους σου πολλακίς ἄλας βρίπτεις·
Πλὴν τρέχοντας σκοντάδουε στὴ γλῶσσά σου καί... πίπτεις!

Κι' ὁ "Ὀμηρος ἂν ἔγραφεν εἰς γλῶσσαν 'Ἑσκιμῶων,
Θὰ ἦτον ποιητὶδίων τῆς νέας σχολῆς ζῶων.
Τὸ πᾶν εἶναι ἢ ἔμπνευσις· ἔμως ὁ γράφων στίχους,
Πρέπει ν' ἔχῃ ἐκλεκτοὺς καὶ ἀνθρωπίνους ἤχους·
Νὰ φαίνεται καὶ ἀνθρώπος, νὰ φαίνεται κι' ἀηδόνι·
'Ἄλλ' ἔμως εἰς τοὺς στίχους σου σχεδὸν κάνεις θυμόνει.....

Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἄλας σου στὴ γλῶσσά σου πεθαίνει
Καὶ μοναχὰ τὸ γαύγισμα ἀπὸ τὰ δύο μένει·

Προπάντων όταν με αυτήν πεζά κάνεις μιλάει...
 "Αν είν' αυτή 'Ελληνική στο διάβολο νά πάη!
 Πάρε τὰ Κλέφτικα νά ἰδῆς τῆς Γλώσσης μας τὴ χάρι·
 'Ὁ κάθε στίχος τῆς δροσιά σου λάμπει στὸ θυμάρι!

Εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ τῶντι μεταλλεῖον·
 "Ἐχει λαμπροὺς ἀδάμαντας, ἔχει πολὺ χρυσόν,
 Πλὴν μὲ σκωριαν παχυλὴν σκεπάζεται συγχρόνως
 Καὶ πρέπ' εἰς τὴν ἐξαγωγὴν καὶ προσοχὴ καὶ πόνος...
 Πλὴν σύ, τὴν χεῖρα εἰς αὐτὸ θεότυπλα βυθίζεις
 Καὶ ὅτι εὖρησ... ἢ χρυσὸν ἢ λάσπην μᾶς σκορπίζεις!

"Ἐγραφε κι' ὁ Χριστόπουλος πρὶν γεννηθῆς ἀκόμα,
 Πλὴν τὸνομά του ὁ Λαὸς τὸ ἔχει εἰς τὸ στόμα·
 Καθὼς μιλοῦσε ἔγραφε, καθὼς μιλεῖ τὸ Γένος·
 Κι' ὁ Ζαλακώστας ἔγραψε· ἀλλ' ἦτον ἐμπνευσμένος,
 'Ἀπὸ τῆ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ, τὴν ἀληθῆ καὶ μόνη·
 "Ἄλλο τῆς λίμνης βάτραχος κι' ἄλλο βουνοῦ ἀηδόνι!

Μὴ σοῦ φανῆ παράξενο πλὴν μὲ τὸν Κόντο μοιάζεις·
 Εἰκῶν του εἶς' ἀνάποδῆ· μ' αὐτὸν δὲν παραλλάζεις.
 "Ἄλλῃ μεριά πέρνεις ἐσὺ κ' ἐκεῖνος πέρνει ἄλλῃ,
 Πλὴν μ' ἀπορία σμιγεται εἰς ἓνα δρόμο πάλι·
 Κ' ἐνῶ, ἐνῶ σὰς ἔρχεται νά ξυλοκοπηθῆτε,
 Τὸ ἴδιο σπῆτι κτίζεται· ἓνα σκοπὸ κρατεῖται.....

Σὺ στὰ ὑπόγεια κι' αὐτὸς στὰ κεραμιδι' ἀπλώνει·
 Σὺ, λάσπη φέρνεις καὶ αὐτὸς τοῦ ρίπτει σκόνῃ.
 Τοῦ "Ὀχλου Κόντος εἶσαι σὺ ἀναποδιά γεμάτος
 Καὶ τῆς 'Ακαδημίας μας ὁ Κόντος Λασκαράτος...
 'Εκεῖνος ἀπ' τὴν ἔδρα του καὶ σὺ ἀτ' τὸ παζάρι,
 Συνεννοεῖσθε μὴ χάρᾳ, παράξενο ζευγάρι.

Δὲν σ' ἀγαπῶ, δὲν σὲ μισῶ· τὴν γλῶσσαν κρίνω μόνον·
 Μάλιστα ἔχω διὰ σὲ κρυμμένον τινὰ πόνον.
 'Ἀλλὰ εἰς ἀγανάκτησιν ἡ γλῶσσά σου μὲ φέρει·
 Δὲν ἔχει ὄργανον καλὸν τὸ μουσικόν σου χέρι.
 Εἶναι ἀπὸ γαυγίσματα τῆς ἀγορᾶς γεμάτων·
 Τὸν Κόντον τὸν συχένομαι, πονῶ τὸν Λασκαράτον!